

Arrest

nr. 251 545 van 24 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de gemeente STABROEK, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 16 november 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 6 augustus 2020 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 16 november 2020 wordt door de gemeente Stabroek een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN met bevel om het grondgebied te verlaten In uitvoering -gelezen in combinatie met artikel 58. van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06/08/2020 werd ingediend door

[...]

om de volgende reden geweigerd X

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. In de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie ; Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Dit document is geenszins een identiteitsbewijs, noch een nationaliteitsbewijs.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij op dat verzoekster geen belang heeft bij het beroep, aangezien zij een nieuwe aanvraag indiende op 2 december 2020.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat verzoekster op 2 december 2020 inderdaad een nieuwe aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend. De gemeente Stabroek heeft deze aanvraag doorgestuurd naar de Dienst Vreemdelingenzaken en op 3 december 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze laatste weigeringsbeslissing heeft verzoekster een afzonderlijk beroep tot schorsing en tot nietigverklaring ingediend bij de Raad, gekend onder het algemeen rolnummer RvV 254 901. In de mate het beroep gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, heeft verzoekster aldus reeds bekomen wat zij met het huidige beroep nastreeft, met name dat zij een aanvraag kan indienen waarbij de stukken die zij voorlegde worden beoordeeld. Het beroep is wat betreft de weigering tot verblijf onontvankelijk.

Het beroep blijft echter ontvankelijk ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Over de gegrondheid

3.1. Verzoekster voert ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten twee middelen aan die zij uiteenzet als volgt:

"2.2.2.1. SCHENDING VAN ART. 7 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 'HIERNA: VREEMDELINGENWET

7. Verwerende partij neemt ook een beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Art. 7 van de Vreemdelingenwet legt de bevoegdheid voor het nemen van een beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten uitsluitend bij de bevoegde Minister of diens gemachtigde. Inzoverre art. 52 § 3 van het Vreemdelingen-KB stelt dat de Burgemeester bevoegd zou zijn om een beslissing houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te nemen, is dit artikel strijdig met art. 7 van de Vreemdelingenwet. Rekening houdende met de hiërarchie der rechtsnormen dient art. 52 § 3 van het Vreemdelingen-KB derhalve buiten toepassing te worden gelaten. De bestreden beslissing is derhalve strijdig met art. 7 van de Vreemdelingenwet daar verwerende partij een beslissing neemt dewelke niet tot zijn bevoegdheid behoort.

2.2.2.2. SCHENDING VAN ART. 8 VAN HET EUROPEES VERDRAG VOOR DE RECHTEN VAN DE MENS EN DE FUNDAMENTELE VRIJHEDEN 'HIERNA/ EVRM° IUO. SCHENDING VNA HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL IUO. ART. 74/13 VREEMDELINGENWET

8. Verzoekster woont reeds geruime tijd samen met haar tante in Stabroek en vormt met haar een gezinsleven en heeft een gemeenschappelijke huishouding. Zij is er bovendien reeds geruime tijd financieel afhankelijk van haar tante, ook in haar land van herkomst. Verzoekster heeft aldus een gezinsleven met haar tante in de zin van art. 8 van het EVRM. Hoewel dit gezinsleven door verzoekster duidelijk werd geïndiceerd en ook geïndiceerd wordt door de aanvraag an sich, bevat de bestreden beslissing geen enkele overweging m.b.t. dit gezinsleven. Het blijkt niet (noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier) dat met dit gezinsleven rekening werd gehouden. Door het gezinsleven van verzoekster niet in acht te nemen, schendt de bestreden beslissing art. 8 EVRM (alsook art. 74/13 Vreemdelingenwet dat immers uitdrukkelijk bepaalt dat met het gezinsleven dient te worden rekening gehouden). Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt: '7. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de

wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. " Overeenkomstig de vaste rechtspraak van het EHRM dient derhalve in concreto een belangenafweging dient te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM enerzijds, en de openbare orde / strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds. Hoewel het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is, en afdanig geen recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43), zijn verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsrange waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68-69, EHRM 3 oktober 2014 Jeunnesse/ Nederland, EHRM 2 augustus 2001, Boultif/ Nederland, EHRM 18 oktober 2006, Uner / Nederland). In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 140). De beleidsrange van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging. In casu blijkt niet dat enig onderzoek werd gevoerd, laat staan dat een billijke belangenafweging werd uitgevoerd. Een schending van art. 8 EVRM dient derhalve te worden aangenomen."

3.2.1. Verzoekster voert aan dat artikel 52, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in strijd zou zijn met artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) omdat de bevoegdheid tot het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten enkel zou toekomen aan de bevoegde minister/staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Artikel 52, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

"§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Artikel 52, §3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bevat een duidelijke machtiging aan het gemeentebestuur om "desgevallend" een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Artikel 52, §3 is dan ook niet in strijd met artikel 7 van de vreemdelingenwet. Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.2. In het tweede middel voert verzoekster aan dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij een gezin vormt met haar tante in Stabroek.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf, maar dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft. Aangezien verzoekster in België nooit werd toegelaten of gemachtigd tot verblijf, is er slechts sprake van een situatie van eerste

toelating en niet van een inmenging in het gezinsleven. In een dergelijk geval dient er geen toetsing te gebeuren aan de hand van artikel 8, tweede lid, van het EVRM, zoals verzoekster voorhoudt, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbieding van het familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen ertoe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt verder ook dat de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Verzoekster beperkt zich in het middel tot de verklaring dat zij een gezinsleven onderhoudt met haar tante. Daaruit blijkt evenwel geen bijzondere band van afhankelijkheid, noch worden andere elementen aangevoerd die wijzen op uitzonderlijke omstandigheden die aanleiding zouden kunnen geven tot een positieve verplichting.

Met betrekking tot de beoordeling van het gezinsleven overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geldt dezelfde maatstaf.

De middelen zijn niet gegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Verder heeft de verzoekende partij geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT